

гария, то и търговскитѣ имѣ дѣла бѣха въ пълень застой, защото неизвѣстността бѣше обща, и всички се опасяваха отъ огъня, който се очакваше да избухне сега по-буйно.

И избухна наистина този огънь прѣзъ настаналата пролѣтъ. Както е общоизвѣстно, прѣзъ първитѣ дни на послѣдната десетка отъ мѣсець априлия 1876 г. въ Панагюрище, Клисуре, Копривщица и другадѣ се издигна знамето на българската свобода, грѣмна въ Клисуре черешовото топче, а прѣзъ първата половина отъ слѣдния мѣсець май това възстание се отзова и отвждѣ Стара-планина къмъ сѣверъ. Цариградскитѣ българи трепнаха всички отъ радостъ при тази нечакана, но голѣма новина. Тѣ мълкомъ, но съ възторгъ поздравяваха отъ далечъ изгрѣлата вече зора на българското политическо възраждане. Мълкомъ сжщо всѣки отъ тѣхъ се чувствуваше сега като стоещъ нѣкакъ по-горѣ отъ това, що бѣше до сега, чувствуваше се гордѣ отъ народна гордостъ, чувствуваше се удвоенъ нравствено въ своето народно самосъзнание. Въ българскитѣ търговски кантори и въ всички заведения или мѣстности, дѣто работѣха или се срѣщаха българи, за друго сега не се приказваше, или по-добрѣ не се шушнѣше, а само за срѣдньогорското възстание. И, както става обикновено въ подобни случаи, колкото по-тайно се прѣскаха новинитѣ за това възстание, толкозъ по-много се увеличаваха както подвизитѣ на възстанниците, така и събитията въ възстаналитѣ мѣстности.

Въ самата Екзархия тия новини възбуждаха едно необикновено движение, толкозъ по-много, че, каквито съображения и да зимаха тамъ врѣхъ тогава, турското правителство всѣкога, когато е избухвало въ империята нѣкое вълнение между християнитѣ срѣщу установенитѣ